

горящитѣ дъски и внимателно ловѣше движенията на новия си приятель.

Последниятъ при свѣтлината на огъня ровѣше изъ развалинитѣ, като дигаше и отхвърляше на страна цѣли части отъ покрива и стенитѣ и най-после измъкна една изкривена скамейка, подъ която знаеше, че е скрита оскъдната храна. Тукъ бѣше всичко, което бѣ останало отъ хората, които бѣха живѣли по-рано, но въ какво състояние! Торбичката съ фасулъ бѣше раздрана, фасуля разпилянъ подъ снѣга и размѣсенъ съ прѣстъ. Тукъ бѣше и счупената сплесната тенджерка. Стърчеше изъ снѣга остатъкъ кожа отъ пушенъ свински бутъ. Отъ кафето, захаръта и брашното се виждаше на земята само една черна каша. Търкаляха се нѣколко счупени свѣщи. Положението бѣше отчаяно, но бѣглецътъ не се разтревожи много.

— Нѣма що, измърмори си той.—значи утре рано пакъ на пжтъ.

Малкиятъ Били приближи при него смело и хвана огромната му ржка съ малкитѣ си ржчици.

— Ти още не си ми казалъ, какъ ти е името.
— Томъ ли те викатъ?

Престъпникътъ трепна отъ допирането на малкитѣ топли прѣстчета. Той се извърна бързо и видѣ озареното отъ огъня валчесто личице, тъй довѣрчиво възвито къмъ него. Тоя студень човѣкъ никога не бѣ срещалъ такъвъ довѣрчивъ, пълень съ любовъ и радостъ погледъ, и почувствува, че сърдцето му престава да бие.

— Казватъ ме Никъ. А сега ще отидемъ да спимъ.

Като каза това, той измъкна изподъ снѣга нѣколко свѣщи; взе частъ отъ покрива, покри съ